

Slik møtte jeg Røde Kors

105174

Under denne tittel skriver Erling Hovde i Varden 25. nov. 93. Han var en av studentene som ble arrestert i 1943, og sendt til Tyskland. Sammen med nærmere 400 medstudenter kom han til Sennheim, Elsass, Frankrike. Her fikk studentene pakker med mat fra Røde Kors.

Jeg forstår godt at pakkene betydde mye for dere, for oss betydde det også noe. Dere kunne av og til overlate brød til oss. Jeg hadde litt kontakt med dere de gangene jeg var med og hentet brød.

Forpleiningen var den samme for dere som for oss, men den var jo heller snau. Oss, er et kompani norske frivillige som kom til Sennheim våren 1944. Kompaniet

hørte til den norske skibataljon som lå ved fronten i Karelen, Finland. Det var mange studenter i komp., og dette var nok årsaken til kontakten og brødet.

I vårt fangenskap etter krigen så vi ingen Røde Kors-pakker, handlet R.K. politisk?

Den store skamplott på norsk rettsvesen var straffen våre mer enn 500 frontsoistre fikk. Dømt for den hjelp de ga syke og sårede, venn som fiende.

Hva gjorde Røde Kors den gangen?

Tross denne svikten i Røde Kors dengang, har vi støttet alle deres aksjoner for å bedre forholdene for andre mennesker.

A. Nilsen

TA 8/12-93

MMENTAR OG DEBATT

11/1-94

PD

Sviktet frontkjemperne?

Først en takk til I.C. Stridsklev for hennes forsvar av gruppen frontkjemper. Hennes forskning på denne gruppen gjennom flere år, gjør at hun kjenner den godt. Hyggelig er det også at yngre mennesker ofrer tid og arbeide på oss. Resultatet av dette arbeidet er offentliggjort i en av landets aviser.

Til J.G. Johansen, og andre med det samme syn vil jeg si at jeg hører over med dere. Det forbauser meg ikke at J.G.J.s syn er det som er mest utbredt i befolkningen. Dere er jo blitt et produkt av massemediens fremstilling av oss gjennom snart 50 år. Den som har kontrollen over media, styrer stort sett folkemeningen.

Mediene har stort sett vært stengt for oss, men det har endret seg endel de siste par år.

Forskere og sannhetssøkende forfattere er i ferd med å ødelegge den offisielle versjon av vår nære historie. Ikke les den, du kan risikere at du endrer noe på dine meninger.

Vi svek ikke, vi så annerledes på det som skjedde, og handlet deretter. Regjeringen av 1940

sviktet. De tok ikke følgende av sin politikk, men rømte landet. Men de var heldige, som hadde NS og frontkjemperne. De kunne brukes som syndebykker for alle feil de selv gjorde, og i tillegg alt det gale tyskerne forårsaket. Hva om tyskerne hadde vunnet? Da hadde NS og frontkjemperne vært garantien for Norges selvstendighet.

Tortur er noe som brukes av alle land når sikkerheten er truet. Det ble brukt her i Norge etter krigens slutt. Noen av ofrene mistet livet. Så har vi likvidering, et annet ord for mord. Heimefronten brukte denne måten. Lensmannen i Eidanger, skutt, hadde «gissellister» på kontoret. Det var en liste over personer som skulle gå vakt ved noen veivisere. De hadde det med å forandre retning etter mørkets frembrudd.

En kjenning, W.D., ble skutt i hjemmet til sine foreldre i Bærum, få dager før «freden». Ca. 14 dager etter begravelsen ble foreldrene oppsøkt av to representanter for heimefronten. De beklaget sterkt det som hadde hendt. Årsaken var feilinformasjon. Heimefront-gruppen holdt

siden en minneseremoni ved graven til W.D.

Et glimt fra den tiden vi fanger arbeidet i Pors Skibakke. Vekten vår var fra skigruppa. Han hadde også annet arbeid å passe. Da overtok en av oss fanger geværet, og fungerte som vakt. Andre ganger hadde A.J. denne jobben, men han var jo svært ung, ca. 15 år.

Vi var kanskje ikke så farlige likevel.

A. Nilsen